

מלך החתולים

סקוטלנד

לפני שנים רבות, במעמקי סקוטלנד, רחוק
מכל כפר או עיר, חיו שני אחים ציידים. רק
טבחית זקנה אחת שירתה אותם ומלבד
שלושתם לא הייתה בבית כל נפש חיה, אם
לא לוקחים בחשבון את החתול הזקן ואת
כלבי הציד.

פעם אחד בסתיו האח הגדול, אלכסנדר,
החליט להישאר בבית והצעיר, פרגוס יצא
לצוד לבדו. הוא יצא רחוק להרים, למקום בו
הם נהגו לצוד מדי יום, והבטיח לחזור הביתה
עד שקיעת השמש.

היום כבר עבר, הגיע זמן לשבת לארוחת ה
ערב ופרגוס עדיין לא חזר. אלכסנדר התחיל
לדאוג, כי עוד לא קרה לו אף פעם לחכות
לאחיו כל כך הרבה זמן.

מאוחר בערב פרגוס חזר, שותק, שקוע
במחשבות, רטוב ועייף, ולא רצה לספר מדוע
חזר מאוחר כל כך. רק אחרי הארוחה
התאושש קצת פרגוס. שני האחים ישבו עם

המקטרות שלהם, ליד האח שבו בער הכבול
בלהבה חמה, הכלבים שכבו לרגליהם,
והחתול השחור עצם למחצה את עיניו. ואז
פרגוס התחיל לספר לאחיו מה קרה לו.
"אתה בוודאי לא תאמין למה חזרתי כל כך

מאוחר" אמר "אבל שמע! היום ראיתי דברים
מוזרים, שאפילו איני יודע איך לספר לך
אותם.

הלכתי כרגיל באזור שבו צדנו גם אתמול.
אבל כשהגיע זמן לחזור הביתה ערפל כבד
עטף את ההרים כך, שלא יכלתי לראות איך
ללכת. הרבה זמן תעיתי בהרים עד שמרחוק
הופיע מבזק של אש. מהר הלכתי לכיוון שלו,
אך האש נעלמה ובמקומה מצאתי את עצמי
ליד עץ אלון זקן. עליתי עליו כדי למצוא
מלמעלה את דרכי, כשפתאום ראיתי בעץ
נקרה, ובה משהו דומה לכנסייה שבה
קוברים מישהו. שמעתי שירה, ראיתי ארון
קבורה ולפיידים. ואתה יודע מי נשא את
הלפיידים? לא. לא תאמין לי!"
אלכסנדר ניסה לדובב אותו שימשיך לספר.

קפץ על רגליו וקרא:
"שמיים! כלומר פיטר הזקן נפטר ועכשיו אני -
מלך החתולים!"
והוא קפץ לתוך האח ונעלם לתמיד.

הוא קם, כדי לעודד את אחיו הוסיף כבול
לאש, שתבער חזק יותר. הכלבים נמנמו כבר

בשקט, ורק החתול השחור הרים את ראשו
ונראה כאילו הוא מקשיב לסיפור. האחים
הביטו עליו.
"תאמין לי" אמר פרגוס "מה שאומר עכשיו זו
אמת לאמיתה. את ארון הקבורה ואת
הלפידים נשאו חתולים, ועל מכסה הארון
ראיתי מצוייר כתר ושרביט."
הוא לא הספיק להוסיף, כי החתול השחור